

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Viešpatie, sustiprink mano tikėjimą!

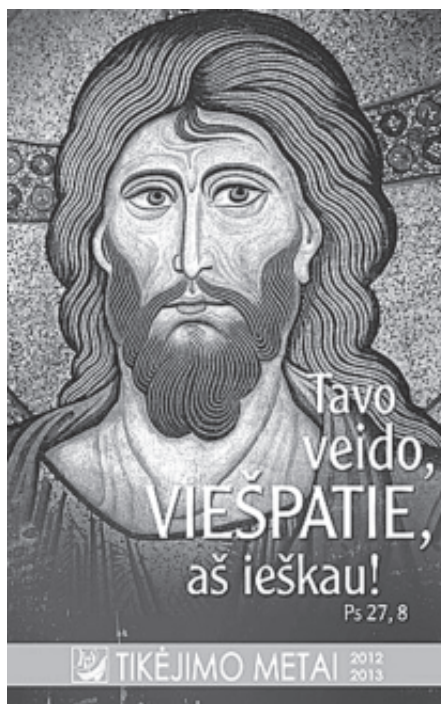
Brangūs tikintieji, spalio 11 dieną popiežius Benediktas XVI paskelbė Tikėjimo metų pradžią. Taigi visus ateinančius liturginius metus mes kviečiami giliau žvelgti į savo širdį, nuolat tikrinti ir klausiti savęs: „Kiek gilus ir stiprus mano tikėjimas? Ar galiu laikyti save tikinčiu žmogumi, jei gerai žinau tikėjimo dogmas, uoliai lankau bažnyčią, stropiai vykduo Bažnyčios tėvų nurodymus, pastoviai priimu Sakramentus?“

Senose katekizmuose, iš kurių mokėsi mūsų senoliai, buvo skyrius, pavadintas „Tiesos, kuriomis turime tikėti“. Dauguma krikščionių ir dabar mano, kad tikėti – tai reiškia protu pritarti nustatytoms dogmoms ir vykdyti Bažnyčios nurodymus. Tačiau jau Senajame Testamente pranašai, kalbėdami apie tikėjimą, pirmiausia išpažindavo, kaip jie išgyveno Dievo egzistavimą. Pvz., Pakartoto įstatymo knygoje skaitome: „Viešpats išgirdo mūsų balsą <...>, išvedė mus iš Egipto galingu kumščiu <...> ir davė mums šį kraštą – kraštą, tekantį pienu ir medumi“ (Išt 26, 7-9). Senajame Testamente tikėti reiškia „remtis į kažką tvirtą“. Pranašas Izaijas skelbė: „Tik tvirtai tikėdami, tvirtai stovėsite“ (Iz 7, 9). Taigi tikėti – tai keldinti savo egzistenciją tik iš Dievo.

Siekdamas sustiprinti žmonių tikėjimą ir išganyti pasaulį iš nuodėmių, Dievas į žemę pasiuntė vienatinį mylimąjį Sūnų – Jėzų Kristų, kuris savo krauju, kančia ir mirtimi ant kryžiaus įrodė Dievo meilę savo kūriniui – žmogui. Dauguma menininkų Jėzaus Kristaus veidą ant kryžiaus vaizduoja giedrų, taikų, su meile žvelgiantį į mus. Tačiau vienas dailininkas nupiešė realų vaizdą: nuo smūgių sužalotą, ištinusį veidą, krauju pasrūvusį, randais išraižytą kūną. Šiame paveiksle pirmiausia žvilgsnį patraukia didžiulės, išsiplėtusios, išverstais vyzdžiais, blizgančios tarsi stiklas akys, primenančios pamišėlio žvilgsnį. Žymus rusų rašytojas Dostojevskis į vieno savo romano veikėjo lūpas įdėjo šiuos žodžius: „Tas paveikslas! Bet nuo to paveikslas kitas ir tikėjimo gali netekti!“

Argi taip neatsitiko realybėje? Kristaus mokiniai, išvydę subjaurotą Mokytoją ant kryžiaus, iš baimės išsilakstė, išsislapstė. Jų tikėjimas kaip mat susvyravo. Tik tada, kai jie vėl išvydo prisikėlusį Kristų, jų baimė virto džiaugsmu ir entuziazmu. Susitikimas su Kristumi pavertė juos bebaimiais liudytojais. Pagaliau jie įtikėjo, kad jų Mokytojas yra lauktasis

Mesijas, Dievo siųstasis Gelbėtojas. Šią džiugią naujieną jie drąsiai skelbė visų tautų žmonėms. Apaštalų kankinystė dėl Jėzaus vardo yra vienas rimčiausių liudijimų, kad Kristus tikrai prisikėlė. Jis yra gyvas čia ir dabar, ir per amžius.

Kitas mūsų tikėjimą sustiprinantis liudytojas yra Saulius, būsimasis apaštalas Paulius. Apaštalų darbuose skaitome: „Saulius stengėsi išnaikinti Bažnyčią, narsydamas po namus, suiminėdamas vyrus ir moteris ir siųsdamas juos į kalėjimą“ (Apd 8, 3). Tačiau Sauliui, vis dar tebealsuojančiam „grasinimais ir žudynėmis prieš Viešpaties mokinius“ (Apd 9, 1), kelyje į Damaską buvo lemta sutikti Jėzų Kristų. Patyręs akinančią Jo šviesą, Saulius persikeitė ir po kelių dienų „beregintėmė skelbti sinagogose, kad Jėzus yra Dievo Sūnus“ (Apd 9, 20). Įsivaizduokite, kokią nuostabą ir šamysį jis kėlė žydų tarpe! Vėliau Laiske filipiečiams Paulius rašė: „Dėl jo aš ryzausi visko netekti ir viską laikau sąšlavomis, kad tik laimėčiau Kristų ir būčiau jame, nebeturėdamas nuosavo teismo“ (Fil 3, 8-9). Apaštalo Pauliaus ir pirmųjų apaštalų pavyzdžiai parodo, kad tikrasis tikėjimas gimsta iš žmogaus ir Dievo susitikimo, todėl niekas negali tikėti už mus. Tikėjimas – tai mano asme-

niškas susitikimas su Dievu, ir niekas negali mane nuo to išvaduoti.

Dar noriu priminti kitą ypač įtikinantį Kristaus Prisikėlimo liudytoją – apaštalą Tomą. Kai prisikėlęs Kristus pirmą kartą pasirodė visiems mokiniams, Tomo jų tarpe nebuvo. Besidžiaugiantiems draugams: „Mes matėme Viešpatį!“ (Jn 20, 25), Tomas atšovė: „Jeigu aš nepamatysiu jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu pirštų į vinių vieta, jeigu ranka nepaliesiu Jo šono – netikėsiu“ (Jn 20, 25). Kai po aštuonių dienų Jėzus vėl atėjo pas juos ir liepė paliesti jo žaizdas Tomui, šis iš džiaugsmo sušuko: „Mano Viešpats ir mano Dievas“ (Jn 20, 28)! Ir ką gi tuomet pasakė Jėzus? „Tu įtikėjai, nes pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę“ (Jn 20, 29)! Kas tie palaimintieji? Tai visi, kurie išgyvena Jėzaus prisilietimą, kurie yra Jo pagauti, kurie kartu su apaštalu Pauliumi gali ištarti: „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane“ (Gal 2, 20).

Dažnai kyla klausimai, kaip žinoti, ar esu paliestas Dievo, kaip išgyventi susitikimą su Juo? Ar iš viso yra tai įmanoma? Visa ko pagrindas yra meilė. Apaštalas Jonas Pirmajame laiške rašo: „Mylimieji, mylėkime vieni kitus, nes meilė yra iš Dievo. Kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. Kas nemyli, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra Meilė“ (1 Jn 4, 7-8). Ir toliau tvirtina bei aiškina: „Jei kas sakytų: „Aš myliu Dievą“, o savo brolio nekęstų, – tasai melagis. Kas nemyli savo brolio, kurį mato, negali mylėti Dievo, kurio nemato“ (1 Jn 4, 20). Kiekvieną kartą, kai užlieja švelnumas ir ištiesi pagalbos ranką stokojančiam, kai atveri širdį nepažįstamajam ir suteiki jam progą išlieti savo skausmą bei nevilgti, kai atrandi paguodos žodžius ir įskaudinusiam pirmas paduodi ranką susitaikinimui, kai parodai meilę ir gailėstingumą, – atmink, kad tai Dievo meilė paliečia tave.

Trokdami susitikimo su Juo, kasdien, kas valandą, kas akimirka prašykime: „Viešpatie, sustiprink mano tikėjimą!“ Ir visada prisiminkime apaštalo Pauliaus patarimą: „Patikrinkite patys save, ar laikotės tikėjimo. Išitirkite save! O gal nenučiuokiate, kad jumyse yra Jėzus Kristus“ (2 Kor 13, 5)? Su giliu tikėjimu džiaugsmingai švėskime Tikėjimo metus, trokdami susitikimo ir artumo su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Amen.

10 priemonių, kurios gali padėti geriau išgyventi Tikėjimo metus

Spalio 11 dieną visa katalikų Bažnyčia pradėjo Tikėjimo metus, kurių paskirtis yra dvasinis žadinimas ir geresnis tikėjimo supratimas. Su tokiomis intencijomis prieš penkiasdešimt metų buvo pradėtas Vatikano II Susirinkimas ir prieš 20 metų išleistas katalikų Bažnyčios katekizmas.

JAV vyskupų konferencijos evangelizavimo ir katechezės komisija pasiūlė dešimt priemonių, kurios kiekvienam tikinčiajam gali padėti geriau išgyventi Tikėjimo metus (Vatikano radijas).

Pirma, dalyvauk šventosiose Mišiose. Tikėjimo metai skirti asmeniniam susitikimui su Jėzumi, o tai įvyksta per Eucharistiją. Mišios stiprina tikėjimą per Raštus, Išpažinimą, homiliją, giesmes ir muziką, Komunijos priėmimą ir buvimą bendruomenės nariu.

Antra, eik išpažinties, priimk atgailos ir susitaikymo sakramentą, kuris skatina žmogų atsigręžti į Dievą, apgailėti paklydimus, atsiverti gydančiai Dievo malonei. Išpažintis gydo praeities žaizdas ir teikia jėgų ateičiai.

Trečia, domėkis šventųjų gyvenimais. Šventieji iliustruoja, kaip gyventi krikščionišką gyvenimą, ir teikia didžiulę viltį. Jie nebuvo tik nusidėjėliai, kurie stengėsi artėti link Dievo, bet ir pavyzdžiai, kaip asmuo gali tarnauti Dievui: per mokymą, misijas, gailestį, maldą ir kasdienybę.

Ketvirta, kasdien skaityk Bibliją. Ji yra pirmutinis būdas pažinti Dievo Žodį ir pasakoją žmogaus išgelbėjimo istoriją.

Penkta, skaityk Vatikano II Susirinkimo dokumentus. Šis Susirinkimas suteikė gyvybės impulsą Bažnyčiai, jos liturgijai, savęs ir kitų supratimui. Kad šis atnaujinimas tęstųsi, katalikas turėtų žinoti, ką Susirinkimas mokė ir kaip tai turina tikinčiojo gyvenimą.

Šešta, studijuok katekizmą. Išspausdintas lygiai 30 metų po Vatikano II Susirinkimo pradžios, katalikų Bažnyčios katekizmas vienoje knygoje apibendrina Bažnyčios tikėjimą, maldą, sakramentus ir moralinį mokymą.

Septinta, savanoriauk parapijoje. Tikėjimo metai negali būti tik studijos ir apmąstymai. Geras Raštų, Susirinkimo ir katekizmo supratimas turi tapti veiksmu, ir parapija yra geriausia vieta pradėti bendruomenei panaudoti kiekvieno parapijiečio talentus: katecheto, skaitovo, giedotojo ir kt.

Aštunta, padėk stokojančioms. Šventasis Sostas ragina katalikus per Tikėjimo metus aukoti ir savanoriauti padedant sto-

kojančioms. Tai būdas vargšo ar atstumtojo asmenyje sutikti Kristų ir visam pasauliui rodyti pavyzdį.

Devinta, pakviesk į Mišias draugą. Tikėjimo metai yra globalūs, skirti visos Bažnyčios tikėjimo ir evangelizavimo atnaujinimui, tačiau realūs pokyčiai yra lokalūs. Asmenišką pakvietimą gali būti itin svarbus tam, kuris nutolo nuo tikėjimo arba nuo Bažnyčios. Kiekvienas pažįsta tokių žmonių ir kiekvieną gali sveikinti pakviesti.

Dešimta, įtrauk į kasdienybę Palaiminimus (Mato 5, 3-12). Palaiminimų išmintis kiekvienam padės būti nuolankesniais, kantresniais, skaidriais, mylinčiais, atleidiančiais ir laisvam. Palaiminimai yra išgyvento tikėjimo pavyzdys, kurio ir reikia Tikėjimo metams.

Dvasiniai skaitiniai
Adolfa Daukšienė

Perskaičius popiežiaus namų pamokslininko tėvo Raniero Cantalamessa OFM Cap knygą „Dvasios giesmė“, kilo noras pasidalyti jos mintimis apie mūsų gyvąjį Dievą – Šventąją Dvasią, kuri atnaujina visa, prie ko prisiliečia. Teatnaujina Ji mūsų tikėjimą, viltį ir meilę.

Šventoji Dvasia – galybės ir švelnumo slėpinys (1)

Trečiasis Trejybės asmuo turi ypatingą vardą – Dvasia (hebrajiškai ruach), kuris reiškia erdvę, orą tarp dangaus ir žemės. Tai gyvybės erdvė, joje žmogus juda ir kvėpuoja, joje užsimezga ryšys su Dievu. Ta erdvė gali būti tyki arba audringa. „Ruach“ reiškia du glaudžiai susijusius dalykus: vėją ir kvėpsnį, arba dvelksmą. Taigi vėjas ir kvėpavimas yra ne tik Dvasios simboliai, bet išreiškia nenusakomą jos tikrovę. Smarkaus vėjo vaizdiniais parodoma Dvasios galybė, kai JIS skaldo kalnus (1 Kar 19,11) ar pašiauria jūros bangas (Ps 107, 25). Gi kvėpsnio, dvelksmo vaizdiniai išreiškia Dievo Dvasios gerumą, romumą (Pr 2, 7; Jn 20, 22). Tai mums padeda suvokti

beribę ir paprasčiausią Dievo tikrovę. Dievas tuo pat metu yra absoliuti galybė ir bekraštis švelnumas, nesulaikomas judėjimas ir begalinė ramybė. Senajame Testamente Dievo Dvasios galybė užliejami net žmonės, pvz., Samsonas. Galybės apibūdinimas „Šventoji“ vis dažniau priskiriamas Dvasiai ir taip su šiuo žodžiu sudaromas sudėtinis vardas – Šventoji Dvasia.

Ką galybės ir jėgos apreiškimu nori perduoti Šventasis Raštas? Ogi tai, kad Dvasia yra vienintelė tikra jėga ir galybė, laikanti Bažnyčią. Būtent iš Jos Bažnyčia ir skelbėjai turi galią įtikinti ir atversti žmones, tautas. Antroji Šv. Dvasios savybė yra mielumas, artimumas, ramybė. Ji

yra ta, kuri kuria artumą su Dievu, traukia mus prie Jo, išsklaido mūsų baimę ir neįjaukumą. Vienatvė yra puiki proga pasikviesti „svečių atlankytoją“ ir kalbėti su Juo apie viską. Ji yra atsakas į mūsų nerimą, ta atilsio vieta, kur širdis nutyla ir randa ramybę. Kaip patirsime Šv. Dvasią – jėga ar ramybė, priklauso nuo mūsų reikmių, nuostatų ir to meto malonės. Mozė patyrė Dievą perkūno griausme (Iš 19, 19), o Elisas ant to paties kalno – švelnios tylos balse (1 Kar 19, 12).

Kad nepristigtume jėgų, kuo dažniau kvėpuokime maldą, nes Sekminių „smarkus vėjas“ vis dar pučia ir Jėzus visada „kvėpia“ į savo mokinius.

Skaitytojų tribūna

Ada Maknevičienė,

Senjorų sambūrio narė, literatė

Aš esu!

Ilgais rudens ir žiemos vakarais kartais apima liūdesys, kartais nostalgija ar depresija, ypač pagyvenusius žmones. Kad žmogus – iškiliausias Dievo kūrinys – galėtų džiaugtis gamtos ir gyvenimo grožybėmis, jis pats turi būti dvasiškai stiprus, nepaisant to, kad gyvenimas nelepina. Nepasitikėjimas savimi, tvirtos valios stoka – tai daugelio mūsų ligų ir nesėkmių priežastis. V. Šekspyras sakė: „Mūsų asmenybė – tai sodas, o mūsų valia – tai sodininkas“. Sodo vešlumas priklauso nuo sodininko. Kartais menkos nesėkmės mus išmuša iš pusiausvyros, o tikrai rimtos padeda atrasti savyje jėgų nepalūžti. Mokslo nustatyta, kad žmogaus gyvenimo vidurkis būtų 100-150 metų, jei jis mokėtų mylėti save: išmokyti atsispirti nesėkmių keliamoms nei-

giamoms emocijoms, ligoms, sugebėtų oriai iškęsti tai, ko negali pakeisti.

Mums neduodamas trumpas gyvenimas – mes jį patys apkarpome! Nepajuntame, kaip prabėga jaunystė, pamatome tik, kad ji jau praėjusi. Tačiau senatvė gali būti kupina malonių akimirkų. Žodis „senatvė“ iš viso neturėtų gąsdinti, nes jaunystė kaip vyturys turi savo rytinius čiulbėjimus, o senatvė kaip lakštingala privalo turėti vakarines giesmes. Laimingi yra pagyvenę žmonės, nepraradę meilės artimui, atviri menui, muzikai, mokslui. Jie jautrūs vidiniam ir išoriniam pasauliui. Jei žmogus priverstas gyventi vienas ir galvoti tik apie save, jis nepakeičiamai kenčia, žlunga kaip asmenybė. Tad geriausias vaistas nuo ligų, nesėkmių yra bendravimas, užimtumas. Pagyvenusio žmogaus smegenys panašios į seną arklį: kad būtų darbingos, jos turi būti nuolat raginamos, lavinamos. Smegenų makšta – tai nebūtinai protinis ar fizinis darbas, tai bet

kokia veikla. Būdami veiklūs, atsikratysime neigiamų emocijų, pasijusime jauni, nepaisant amžiaus ir išvaizdos.

Sakoma, kad keturiasdešimt metų – tai jaunystės senatvė, o penkiasdešimt ir daugiau – senatvės jaunystė. Tikras gyvenimas prasideda senatvės jaunystėje, kai permąstyti savo gyvenimo tikrieji laimėjimai, kai įgyta patirtimi galime dalytis su kitais. N. Lermontovas rašė: „Aš ne mirties bijau, o ne! Bijau be pėdsako išnykti“ Kad neišnyktume be pėdsakų, džiaukimės tuo, ką turime, vykime šalin blogą nuotaiką, bendraukime, tieskime rankas vieni kitiems ir J. Mackevičiaus eilėraščio „Saulėlydis“ žodžiais šaukime:

„Aš esu!

Dar mano saulė

Kils virš debesų.

Kol jos šilumą jaučiu delne,

Nusišypsokite man,

Mylėkite mane.“

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Rima Lipšienė

Pagyvenusių žmonių sambūrio kelionė į Žemaitiją

Spalio 18-osios rytas išaušo saulėtas ir pranašavo gražią dieną. Tad su pakiliausia nuotaika ankstų rytą rinkosi senjorai prie Paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios. Susiruošėme į ilgą kelionę po Žemaitiją. Mus išlydėjo net du mūsų

ir Telsių miesto, vadinamo Žemaitijos sostine, istorija, kuri menama nuo Kęstučio laikų. Senjorai taip pat sužinojo, kaip ir kada išaugo Telsių miestas, kaip jį niokojo švedų karai, kokie buvo Telsiai iki I pasaulinio karo, kaip Telsiai augo atkūrus Lietuvoje valstybę.

Pirmasis mūsų sustojimas buvo Plungėje prie Šv. Jono Krikštytojo bažnyčios. Mus sutiko, maloniai priėmė

ir šios bažnyčios istoriją papasakojo vikaras kun. Valerijonas Rima, palaimindamas ir palinkėdamas geros kelionės. Tokia jau senjorų tradicija, kad apsilankę bažnyčioje ir išgirdę jos istoriją skiriame laiko asmeninei maldai ir susikaupimui, palieka me kuklią auką.

Šalia bažnyčios įsikūrę Parapijos senelių namai. Jie labai nedideli, čia gyvena 21 senelis. Nors mūsų buvo keturios dešimtys, bet tilpome jų nedidelėje valgykloje, į kurią susirinko senoliai.

Nukelta į 4 p.

kunigai: vikaras kun. Tomas Trečiokas, linkėdamas prasmingos kelionės pasidžiaugė, kad senjorai nori pamatyti, keliauti, pasisemti kuo daugiau išpūdžių, o kunigas Algirdas Akelaitis palaimino keliauninkus.

Ekskursija po Žemaitiją prasidėjo vos autobusui pajudėjus iš Kauno. Remdamasi istoriniais šaltiniais pasakojau apie išsistačiusią prie Babrungos upės Žemaitijos miestą Plungę: kaip kūrėsi šis miestas, kas amžių bėgyje valdė, kaip išaugo ir kuo mums jis įdomus šiandien. Įdomi

Atkelta iš 3 p.

Atvežėme kuklių lauktuvių: obuolių ir du šakočius. Pasveikiname, linkėdami stiprybės ir Dievo palaimos. Paskaitėme eilių, padainavome, užtraukėme kartu ir jų pageidautas dainas. Kai kurie seneliai nevaikščioja, juos aplankėme kambarėliuose. Buvo miela kambarėlyje aplankyti ir pakalbinti senolę Bronislavą, kuriai netrukus sukaks šimtas metų. Senelių namų direktoriaus pavaduotoja Regina Balčiūnienė padėjo už mūsų apsilankymą ir lauktuves. Šiuos mažučius jaukios namelius palikome su gera nuotaika, nes pamatėme, kad čia gyvenantieji yra nuoširdžiai prižiūrimi bei apgaubti rūpesčiu.

Visi esame daug girdėję apie Plungės dvarą – neoklasikinio stiliaus Oginskių rūmus. Ir štai keliaujame per parką link rūmų, skaisčiai šviečiant spalio saulutei. Mus pasitinka gidė Danutė Einikienė, kuri pasakoja apie šių rūmų istoriją, veda per ekspozicijų sales. Negalime atitraukti akių nuo Rimanto Ulevičiaus medžio skulptūrų, žavi Vytauto Jaručio metalo kryžiai ir saulutės, Aloyzo Stasiulevičiaus sakralinės tematikos darbai. Visa tai, ką mes čia pamatėme, davė ne tik peno sielai, bet ir sukėlė jaudulį bei pasididžiavimą mūsų tautos žmonėmis, kurie savo talentą dovanojo Lietuvai ir mums visiems.

Kita ekskursija – po parką. Žvelgiame į rūmus, juos puošiančias skulptūras, sustojame prie seniausio Perkūno ažuolo, klausome legendos, keliaujame parko takais pagal garsiai vingiuojančią Babrungą ir apima jausmas, kiek daug ko nežinome ir labai dažnai nepasididžiuojame, kad turime tokį gražų kraštą.

Iš Plungės – link Telšių. Pirmasis mūsų objektas – Šv. Antano Paduviečio katedra. Jau prie vartų mus pasitinka vikaras kun. Viktoras Daugėla. Nusileidžiame į katedros požemius, kur amžiams atgulė trys vyskupai – Justinas Staugaitis, Pranciškus Ramanauskas ir Vincentas Borisevičius. Išgirstame pasakojimą apie juos. Pakilę į antrąjį katedros aukštą, klausome vikaro ir gėrimės, grožimės šiais Dievo namais. Prie altoriaus sugiedame „Marija, Marija“. Vikaras kun. Viktoras Daugėla mus palaimina. Mūsų bendra padėka – auka Katedrai. Tylus susikaupimas, asmeninės maldos ir su atgaiva sieloje atsisveikiname su Antano Paduviečio katedra.

Paskutinis mūsų kelionės objektas – Žemaičių etnografinis kaimo muziejus. Čia mus maloniai pasitiko gidė Salomėja Udačienė ir pavedė per žemaičių sodybas: pasiturinčio, vidutinioko ir biednioko. Regis, jau ne kartą esame buvę Rumšiškėse ir matę mūsų etnografinių sodybų, bet dar kartą įsitikinome, niekas nepasikartoja, galima atrasti, pamatyti, išgirsti kažką naujo, negirdėto, nematyto. Juolab, kad gidė Salomėja labai įdomiai ir betarpiškai pasakojo. Vėjo malūnas, ekspozicinės kaimo kapinaitės, besiganantis ožys ir gražuoliai arkliai žemaitukai, o kur dar šimtmetės eglės, visomis spalvomis saulėje žėruojantys medžiai. Nepakartojama

Agapei susirinkome prie kluono. Seni mediniai stalai, suolai tarsi laukė mūsų. Iškovėme savo lauknešėlius ir kuo geriausia nuotaika glaudžiai susėdome prie ilgo stalo. Visos dienos nuovargio lyg nebūta. Padėkojome Dievui už sėkmingą kelionę, už buvimą kartu bei Lietuvos turtų ir grožio pažinimą. Uždegta žvakė keliavo iš vienu rankų į kitas, vieni kitiems tarėme paprastus ir širdingus žodžius. Leisdamasi saulė apšvietė mūsų stalą, mūsų būrį, gelsvėjančius beržus, parimusias žaliaskares eglės. Ramu, gražu ir taip paprasta, kad už širdies griebia. Ir uždainavome mūsų pamėgtas tautos dainas...

Rima Lipšienė

„Dialogas - žodis ir spalva“: Pasijutau lietuviu esąs...

Gausus kauniečių būrys spalio 21-ąją susirinko konferencijų salėje į renginį „Dialogas - Žodis ir Spalva“. Prieš renginį klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius kalbėjo apie misijas pasaulyje, primindamas, koks sunkus misionierių uždavinys. Ragino tikinčiuosius paremti misionierius ne tik auka, bet ir malda, nes jie neša Evangeliją. Kiekvieno tikinčiojo pareiga – liudyti Evangeliją ir prisidėti prie jos skelbimo. „Ypatingai šiais Tikėjimo metais turime tapti kuo sąmoningesniais katalikais,“ – sakė klebonas.

Renginyje dalyvavusi šio projekto rėmėja, Krašto apsaugos ministrė Rasa Juknevičienė pasidžiaugė, kad kauniečiai pamėgo čia vykstančius susitikimus su menininkais, kurie dalijasi savo talentais. Ji akcentavo, kad kiekvienas turime savo misiją Žemėje ir privalome ją atlikti kuo sąžiningiau.

Projekto valandos dalyvė, aktorė Virginija Kochanskytė atskleidė vieno iš didžiausių Lietuvos didžiavyrių – Vinco Kudirkos gyvenimo ir kūrybos puslapius. Gyvai pasakodama apie šio tauraus lietuvių misiją Lietuvai, jo darbus, pasišventimą, skaitydama Vinco Kudirkos kūrybą, aktorė kiekvieną vertė susimąstyti ir pasididžiuoti, kad turėjome ir turime pasišventusių žmonių, tarnaujančių Lietuvai, ir susivokti kaip Vincas Kudirka: „Pasijutau lietuviu esąs“

Parodų salėje į savo darbų parodą pakvietė fotomenininkas Donatas Stankevičius. Jaunas menininkas yra dalyvavęs grupinėse parodose, surengęs ne vieną asmeninę parodą, jo darbai džiaugėsi ne tik Lietuvoje, bet ir užsienyje.

„Fotografijoje atstovauju jaunąją kartą, bet labiausiai imponuoja dalykai, kurie atsispindi senosios kartos kūryboje. Man patinka ir jaudina tai, kas visiems aiškiai suprantama. Didžiąją dalį kūrybos skiriu socialinei fotografijai,“ – taip apie savo darbus kalbėjo Donatas.

Kviečiame apsilankyti naujose internetinėse svetainėse:
www.tikejimo.metai.lt, skirta Tikėjimo metams,
ir **www.egzorcistas.lt**

Laikraščio redakcijai rašyti paraprijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: **www.prisikelimas.lt**. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius paraprijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo paraprijos pastoracinės tarybos laikraštis